

A PARTIR DEL 17/03/2022

FUNDACIÓ JOAN BROSSA
CENTRE DE LES
ARTS LLIURES

UNA PRODUCCIÓ DE SIXTO PAZ PRODUCCIONS
MONTSE COLOMÉ, PAU ROCA

EL MÉS
BONIC DE JAN VILANOVA CLAUDÍN
QUE PODEM **FER**

DIRECCIÓ PAU ROCA I JAN VILANOVA CLAUDÍN

NOTA PRELIMINAR DE L'AUTOR

Estic immers en un nou projecte. És un monòleg. En realitat és la història de la meva àvia explicada per mi. És una obra que parla de la senilitat que la va acompanyar els últims mesos de vida; de les ferides que tota família arrossega i calla i, per damunt de tot, de la vida d'una dona anònima i valenta que travessa el segle XX. Feia temps que volia fer-li aquest petit homenatge.

DESCRIPCIÓ DEL PROJECTE

Quan era nen, la meva àvia em va regalar un petit penjoll de plata. Es tractava d'un calendari asteca que tenia de quan havia viscut a Mèxic, molts anys enrere. Al cap d'un temps, es va trencar la petita anella que mantenia el calendari lligat a la cadena. Vaig guardar-lo en un calaix.

El mes d'octubre de 2014, la meva àvia va patir una caiguda. L'accident va desencadenar un procés senil: no va perdre la memòria però de cop començava a viure, indistintament, diferents episodis de la seva vida com si ocorreguessin en aquell moment. Des del llit on ara roman estirada tot el dia, el temps i l'espai s'havien desdibuixat. I va començar a parlar molt, també de les coses que sempre havia callat. Em vaig adonar que havia arribat el moment de recuperar el seu regal, el calendari. El vaig dur a una tenda on van soldar la peça que s'havia trencat i me'l vaig posar.

La meva àvia va morir al cap de 8 mesos. Vaig assabentar-me de la seva mort fent cua per entrar a un lavabo a la ciutat de Ho Chi Minh –antiga Saigon–. De sobte, en aquell lavabo

d'un restaurant perdut d'una ciutat vietnamita, s'acabava la vida de la meva àvia: 93 anys de vida.

És en aquest punt de trobada tan absurd on vaig decidir escriure aquesta obra, que no té un espai o un temps definits. I que transita per episodis de la vida de la meva àvia així com per d'altres meus, alguns compartits amb ella.

Jan Vilanova Claudín

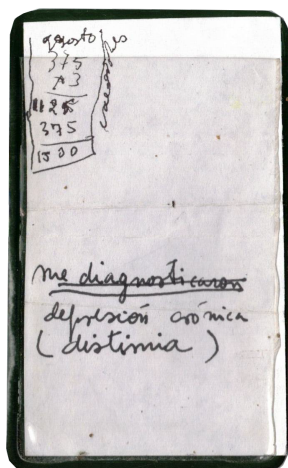
Qui és la meva àvia?

“La bàbuixka ha mort, Jan. Em sap greu”. Això m’ho deia el meu pare, per telèfon. La seva veu trigava uns instants a arribar a causa de la distància. Va ser una conversa maldestre. Bàbuixka vol dir àvia en rus; així és com l’anomenàvem. No es pot entendre la seva vida sense parlar de Rússia o, més ben dit, de l’URSS.

La meva àvia es deia Carmen Urondo Ezcurrechea i va néixer el 23 d’abril de 1922. Va formar part dels *Nens de la guerra*. Així, el 1937 va marxar de San Sebastián cap a l’URSS amb les seves germanes petites. Ella tenia 14 anys aleshores. Van fugir d’una guerra –amb la promesa que tornarien al cap de pocs mesos– per acabar enmig d’una altra, la Segona Guerra Mundial, i sota

la *protecció* d'un dels dictadors més sinistres del segle XX, Ióssif Stalin.

No va tornar a Espanya fins el 1977. Va ser *neneta de Rússia*, enginyera de ferrocarrils, va viure dues guerres, va ser tinent a la reserva de l'exèrcit roig, va travessar fronteres en la clandestinitat, va patir la mort d'una filla i moltes altres coses. No va ser una vida fàcil.

La meua àvia es va casar l'any 1947. El meu avi, Fernando Claudín, era un dels principals dirigents del Partit Comunista Espanyol. La seva trajectòria vital i política és important per entendre l'esquerra espanyola de la segona meitat del segle XX. A causa d'això, com tantes altres dones, la meua àvia va viure a l'ombra i en funció de les peripècies del meu avi, en un segon terme permanent.

Aquest projecte, doncs, pretén donar a conèixer una dona, personatge anònim del segle XX i testimoni privilegiat del mateix. I a través de la seva figura, un traç personal i íntim d'una part de la nostra història.

El silenci i l'infinit

Els darrers mesos de vida els va passar estirada al llit, tranquil·la, donant classes –havia sigut mestre– o xerrant amb amigues que feia molts anys que havien mort. Només un cop la vaig veure molt alterada, buscant al seu voltant sense poder-se moure. No parava de dir-me: “¿dónde está mi pistola?”. No vaig saber què respondre. Vaig buscar per l'habitació, per fer alguna cosa. La vaig calmar, no recordo com. Aleshores la vaig observar. Pensava; qui és ella, a part de la meua àvia? Em vaig adonar que quedaven moltes coses per dir, callades durant molt temps. Intuïa en els seus silencis un dolor molt profund. Aquesta obra és una conversa que mai hauria pogut tenir d'una altra manera.

Jan Vilanova Claudín

SINOPSIS

La Carmen Urondo Ezcurrechea va escapar de dues guerres, va ser tinent de l'exèrcit Roig i va viure la clandestinitat i l'exili. Aquesta obra parla de la vida d'una dona anònima i valenta que travessa el segle XX però, per damunt de tot, és la història d'una àvia explicada pel seu net.

La senilitat de la Carmen quan arriba al final dels seus dies suposa un repte per a tota la família, però també una oportunitat. Mentre li costa recordar el dia a dia, la Carmen és capaç de reviuire escenes del seu passat amb molta claredat.

A partir de les preguntes que li generen aquests records, el protagonista arribarà a un taller de constel·lacions familiars a través del qual serà capaç de traçar la història i identitat de la seva família, de la seva àvia i la seva pròpia.

Potser ha arribat el moment; potser parlar del que no hem parlat fins ara sigui el més bonic que podem fer.

FITXA ARTÍSTICA

DIRECCIÓ:

Pau Roca i Jan Vilanova Claudín

AUTOR:

Jan Vilanova Claudín

INTÈRPRETS:

Pau Roca
Montse Colomé

DISSENY ESCENOGRAFIA:

Paula Bosch

DISSENY IL·LUMINACIÓ

Guillem Gelabert

PRODUCCIÓ:

Adriana Nadal i Pol Cornudella

DISSENY GRÀFIC:

Edu Buch

FOTOGRAFIA:

Kiku Piñol

VESTUARI:

Pol Cornudella

COMUNICACIÓ DIGITAL

Eladi Bonastre

EL DIRECTOR - Pau Roca

Actor i director. Format en interpretació al centre d'art dramàtic Nancy Tuñón. Ha compaginat la seva formació amb estudis de direcció cinematogràfica a l'ESCAC.

El 2013 crea la productora Sixto Paz amb un grup d'amics. Amb ella, ha fet d'actor a moltes de les obres estrenades com Pulmons (Sala Beckett, 2014), HISTÒRIA (sala Beckett 2016) o Pretty (La Villarroel, 2016). També ha estrenat Incerta Glòria amb dramaturgia d'Àlex Rigola a partir de la novel·la de Joan Sales (TNC, 2015), El Público de Federico García Lorca (TNC, 2015), Ivànov de Txékhov (Teatre Lliure, 2017) i Bodas de sangre de Federico García Lorca (Biblioteca de Catalunya, 2017).

A més, amb Sixto Paz Produccions ha fet de director en espectacles com Elvis & Whitney (Teatre Poliorama, 2013), Bruno & Jan (& Àlbert) (Círcol Maldà, 2015), HISTÒRIA (Sala Beckett, 2016 i Teatre Lliure, 2017), Dybbuk (Sala Beckett 2017), Tender Napalm (Festival Grec 2017), Bull (La Villarroel, 2018) i Así Bailan Las Putas, (Festival Grec 2019).

SIXTO PAZ PRODUCCIONS

La productora Sixto Paz va néixer l'any 2013 amb voluntat d'arribar per quedar-se.

Formada per quatre persones no totes lligades al teatre en els seus inicis, tenim clar que el teatre no és tan sols un art sinó també una forma de vida, i per tant, una activitat que ha de ser sostenible.

Creiem en fer un esforç constant i analític sobre la manera d'arribar al públic avui dia, considerant els sistemes de promoció clàssics com a quelcom caduc (si més no, en part). Així doncs una ocupació important de la nostra empresa és la de canviar les regles del joc. En els espectacles que hem estrenat (Sala Beckett, La Villarroel, Club Capitol, etc.) hem confirmat que posant inventiva i, sobretot, fent partícip l'espectador de la presa de decisions, aquest respon venint, vehiculant el boca-orella en la direcció que desitgem i, fins i tot, comproment-se amb l'espectacle de maneres insospitades.

Artísticament mai no ens definirem. Som les nostres circumstàncies i, per tant, pretenem ser tan eclèctics com ho és la nostra realitat. Per això, sempre tendirem a treballar amb diferents grups humans que aportin riquesa i personalitat.

Ésser humà, emocions, actualitat i l'espectador com a obsessió.

Espectacles estrenats per Sixto Paz

- "Si existeix encara no ho he trobat", de Nick Payne. Direcció: Marília Samper (Sala Beckett, 2013).
- "Elvis & Whitney", d'Ivan Tomás. Direcció: Pau Roca (Teatre Poliorama, 2013)
- "Pulmons", de Duncan Macmillan. Direcció: Marília Samper (Sala Beckett, 2014)
- "L'efecte", de Lucy Prebble. Direcció: Carol López (Sala Beckett, 2015)
- "Bruno & Jan (&Álbert)", de Jan Vilanova. Direcció: Pau Roca (Círcol Maldà, 2015)
- "hISTÒRIA", de Jan Vilanova. Direcció: Pau Roca (Sala Beckett, 2016)
- "Pretty" de Neil Labute. Direcció: Marília Samper (La Villarroel, 2016)
- "Dybbuk" de Jan Vilanova Claudín. Direcció: Pau Roca (Temporada Alta, 2016)
- "Tender Napalm" de Philip Ridley. Direcció: Pau Roca (Festival Grec, 2017)
- "Bull" de Mike Bartlett. Direcció: Pau Roca. (La Villarroel, 2018)
- "Les Coses Excepcionals". Direcció: Sixto Paz (Club Capitol, 2018)
- "Así Bailan Las Putas" de Jan Vilanova. Direcció: Pau Roca (Festival Grec, 2019)
- "Classe" de Iseult Golden and David Horan. Direcció: Pau Carrió (La Villarroel 2021)
- "Salvació Total Imminent Immediata Terrestre i Col·lectiva" de Tim Crouch. Direcció: Pau Roca (La Beckett, Festival Grec 2021)

Contacte

adriana@sixtopazproduccions.com |
pauroca_jover@hotmail.com

Més informació:

www.sixtopazproduccions.com

<https://ca-es.facebook.com/SixtoPazProduccions>

@SixtoPazTeatre